

[Erhard Jakobsen.]

det vil sige i stedet for foreslå 1977. Sådan kaster man altså rundt herinde med argumenterne.

Det, der tiltaler mig i hr. Glistrups forslag, er, at det er ganske realistisk at se i øjnene, at bundfradraget skal hæves, der er simpelt hen ikke noget at gøre ved det. Jeg vil bare minde om, for det er sikkert glemt nu, hvor der er sket så forfærdelig mange ting, at et af kernepunkterne i spareforliget og sparediskussionerne var dette: hvordan kan man få bundgrænsen hævet? All right, centrumdemokraterne støttede dengang tankegangen om, at når der skulle være skattelettelser, skulle man i første række lade dem komme de stigende indkomster til gode. Men vi fremhævede, at på et eller andet tidspunkt måtte man derefter have fat i de lige så iøjnefaldende fordele, der ville være ved at hæve skattegrænsen så meget, at 600.000, 700.000, 800.000 skatteydere simpelt hen kan holdes udenfor. Vel mister man derved noget provenu, men det er jo fra folk, som alle erkender ikke burde betale.

Det er da klart, at der er et problem om tidspunktet. Jeg vil godt høre hr. Glistrup, om vi for at få en realistisk diskussion ud af det kunne fastsætte tidspunktet til 1. oktober 1977 eller et andet tidspunkt, blot for nu ikke at standse en diskussion, som alene standser på, at et flertal, herunder mit parti, har skrevet under på, at for ét år skal tingene være sådan og sådan. Men derefter mener jeg bestemt, at man ikke kommer uden om at tage seriøst fat på det forslag, der ligger her. Det kan man da lige så godt gøre nu. Selv om der er arbejdsløshed, behøver man ikke at lade alt andet ligge — det her gør hverken fra eller til over for en arbejdsløshed, som jo ingen partier i dette folketing, stik imod hvad de lovede vælgerne, er i stand til at gøre noget ved. Derfor har man ingen undskyldning for ikke at tage fat på andre ting.

Jeg mener helt bestemt, at vi skal i gang med at diskutere det her, og jeg mener også, at det er realistisk. Jeg mener ikke, at disse 10 mia kr. er noget, som man ikke på nogen måde kan finde udvej for. Jeg skal bare minde om, hvad jeg et par gange har tilladt mig at føre frem, og jeg ved godt, det er lige så kættersk at sige det nu, hvor man arbejder med en momsnedsettelse på 5 pct.

et stykke tid, som det andet, jeg kom med før, men der er jo ikke spor i vejen for, at man, samtidig med at man fortsætter de sparebestræbelser, som nogle partier herinde nok vil garantere for at man kommer til at fortsætte også i fremtiden, og som måske kan indbringe 4-5 mia kr. — ved en momsforbøjelse på 5 pct. kunne klare 5 mia kr. til, og så har man de 10 mia kr., der her er tale om. Mere uoverskueligt er det altså ikke, mere urealistisk er det altså ikke, og det vil sige, det er grundlag nok for i et udvalg at se på disse ting.

Jeg kan kun sige til hr. Glistrup, at mit parti vil støtte ham så langt hen ad vejen, som de praktiske forhold her overhovedet kan bære.

Ordføreren for forslagsstillerne

(Glistrup) (FP):

Jeg vil gerne takke hr. Ove Jensen og hr. Erhard Jakobsen for deres saglige behandling af forslaget.

På den modsatte fløj fandt man jo mange, bl. a. hr. Arne Bjerregaard, der arbejdede sig frem til at sige, at det var drønende uretfærdigt og asocialt, simpelt hen fordi han ikke havde ulejliget sig med at læse, hvad der står i bemærkningerne s. 2, 1. spalte, tredjesidste afsnit, linje 2-3, hvor der stod lige præcis det stik modsatte af det, som hr. Arne Bjerregaard argumenterede ud fra.

Nøjagtig af samme karat var jo hr. Ømann, der for en halv snes dage siden her i tinget fik behandlet et forslag om 20.000 kr.s skattefri bundgrænse og nu hidsede sig op i store, vrede ord over et forslag om 21.000 kr.s skattefri bundgrænse som noget aldeles løst og urimeligt osv.; det er ikke noget, der kan fremme dette tings forhandlinger at behandle det på den måde.

Hr. Stetter må jeg vel nærmest også takke, fordi vi fik læst højt, hvad der kommer til at stå i morgendagens Dagens Nyt; så må man bare håbe, at de korrektioner til Ålborg kommunes beregninger, som man vil kunne finde i næste nummer af Kommunalnyt, også kommer i Dagens Nyt, men dette blad plejer der jo meget sjældent at komme korrektioner i. Det plejer at være et blad, der kun kender én sandhed, og som absolut ikke vil modtage korrektioner og dementier; det er også en form for presseetik.

Hr. Bernhard Baunsgaard bebrejdede mig